

Mü'min ölümü sever

Mahzun rumuzlu okuyucumuz: “Mü'min ölüm karşısında dirayetli olmalı ve ağlamamalı diyorlar. Oysa bu kolay değil. Ölüm acı veriyor ve ağlatıyor. Nasıl dirayetli olup ağlamamalı?”

Ölüm evet, acı veriyor, incitiyor ve ağlatıyor. Çünkü insanın ruhu incedir, kalbi rikkat sahibidir, duyguları şefkat yüklüdür. En yakınındaki birisinin üzerine şefkatiyle toz konduramazken, birdenbire ölmesi karşısında dayanamayacak derecede incinebiliyor.

Ancak ölüm perdesi arkasındaki İlâhî şefkat ve büyük rahmet bilinirse, işte o zaman insan teselli bulabiliyor ve ölüme karşı dirayet kazanabiliyor. Ölüm hükmüne teslim olabiliyor.

Ölüm Allah'ın emridir. Ölümle mü'min Allah'ın rahmetine ve şefkatine teslim olur. Allah'a kavuşur. Bunu birçok âyet-i kerime ilân ediyor. Bunu bilen ve iman eden mü'min ölümü severek karşılıyor. Çünkü mü'min Allah'a kavuşmayı arzu eder. Allah da mü'mine kavuşmayı ister. Dolayısıyla mü'min Allah'tan korkar, fakat ölümden korkmaz. Nitekim Allah korkusu da mü'mine yüksek sevap ve derece kazandırmaktadır.

Resûlullah Efendimiz (asm) ölmek üzere olan bir genci ziyaret etmişti. Gence buyurdu ki:

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

Genç:

“Vallahi yâ Resûlallah, Allah'ın rahmetini umuyorum. Fakat günahlarımdan korkuyorum” dedi.

Bunun üzerine Resul-i Ekrem Efendimiz (asm):

“İşte o ikisi (ümit ile korku) kulun kalbinde bir araya gelirse, Allah muhakkak ona umduğunu verir ve onu korktuğundan emin kılar” buyurdu.¹

Peygamber Efendimiz (asm) bir diğer hadislerinde buyurdu ki:

“Her kim Allah’a kavuşmayı arzu ederse, Allah da ona kavuşmayı arzu eder. Ve her kim Allah’a kavuşmayı arzu etmezse, Allah da ona kavuşmayı istemez.”

Hazret-i Âişe (ra) dedi ki:

“Yâ Resûlallah! Hepimiz ölümü sevemeyiz!”

Peygamber Efendimiz (asm):

“O mânâda değil. Fakat mü’min, can verirken Allah’ın rahmeti, rızası ve Cenneti ile müjdelendiği zaman, Allah’a kavuşmayı arzu eder. Ve Allah da ona kavuşmayı arzu eder. Kâfir ise, Allah’ın azabı ve gazabı ile müjdelendir de, Allah’a kavuşmaktan ve Allah da ona kavuşmaktan hoşlanmaz” buyurdu.²

İnsanın ölümle nereye gittiğini ve nereye sevk olunduğunu soran Bedüzzaman Saîd Nursî Hazretleri, sorusuna kendisi cevap verir: İnsan öyle bir Cennet hayatına dâvet olunuyor ki, o Cennet hayatının bir saatlik lezzeti, bin senelik mesut, bahtiyar ve rahat dünya hayatı ile elde edilemiyor. Bundan da ötesi: İnsan öyle bir yüksek huzura dâvet olunuyor ki, o huzurda Allah’ın eşsiz cemalini ve sonsuz güzelliğini görmeye mazhar olmanın bir saati, mutluluk itibarıyla bin senelik Cennet hayatında bulunmuyor. Ehl-i Cennete cenneti unutturan güzellikler bunlar.

Bedüzzaman’a göre, insan hiç durmadan böyle bir yüksek huzura gidiyor, götürülüyor ve sevk olunuyor. Öyle ki, insanın, âşık, tutkun ve düşkün olduğu dünya sevgililerinde gördüğü bütün güzellikler, Allah’ın eşsiz güzelliğinin binler perdelerden geçmiş bir nev’î gölgesinden ibarettir. Bütün Cennet bütün güzellikleriyle Allah’ın rahmetinin bir tek cilvesinden ibarettir. Bütün sevgiler, muhabbetler, aşklar ve cazibeler, Allah’ın bir tek muhabbet pırıltısından ibarettir. İşte insan böyle bir Mâbud-ı Lemyezel’in ve bir Mahbub-u Lâyezâl’in huzuruna gidiyor ve ebedî ziyâfetgâhı olan Cennete çağrılıyor. Kur’ân’da birçok âyette beyan olunan, “O’na döndürülüyorsunuz” ifadesi bu yüksek dönüşü haber veriyor. Öyle ise insan kabir kapısına ağlayarak değil; gülerek gitmelidir.³ Sevdiklerini de ağlayarak değil; en azından Allah’a teslim etmiş olmanın verdiği iç huzuruyla ve güven duygusuyla yolcu etmeli, göndermelidir.

Dipnotlar:

1- Tirmizî, Cenâze, 10.

2- Tirmizî, Cenâze, 67; Müslim, Zikir, 15; Buhârî, Rikâk, 41; İbn-i Mâce, Zühd, 31; Nesâî, Cenâze, 10.

3- Mektûbât, s. 223.